

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

16. BŘEZNA 2014

Z obsahu:

Svátost pomazání nemocných

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Svatého Petra v Římě
26. února 2014
- strana 2 -

**Svatý Josef,
patron katolické církve**
Výňatek z okružního listu
papeže Lva XIII.
o vzývání sv. Josefa
a blahoslavené Panny
Marie v tísní nynější
- strana 4 -

Josef - muž v pozadí
P. Varghese, Sarmentorf AG
- strana 5 -

**List papeže Františka
adresovaný rodinám**
- strana 6 -

**Rezignace
českobudějovického
biskupa Mons. Jiřího
Paďoura OFMCap.**
- strana 6 -

**Odhodlejme
se k novému začátku!**
Dr. Reinhold Ortner
- strana 7 -

Kříž má křídla
- strana 9 -

**Bohovára
a kdo za ni může (1)**
- strana 12 -

19. března - slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
(doporučený zasvěcený svátek)

Editorial

Ve středu 19. března Církev oslavuje velkou osobnost lidských dějin – Snoubence Panny Marie, sv. Josefa. Právem je uctíván jako vzor moudrého a spravedlivého muže, statečného ochránce rodiny. Zvláště v dnešní době je podobných vzorů potřeba, neboť se nejen mateřství, ale i otcovství vytrácí v duchu pochybené „rovnosti“, kdy poslání (role) jednoho či druhého se zaměňuje, pokud se vůbec připoustí.

Tento smutný fakt by měl křesťany vyburcovat k hlubšímu pohledu na život Svaté rodiny a k rozhodnému přijetí toho, co vidíme i na životě mnohých světců: Rodina je místem, kde přebývá Bůh, který by měl být v rodině společně poznáván a uctíván. Proto je tak nutná náboženská výchova dětí v rodině – podle osvědčených tradic svatých rodin v dějinách Církve. Přesvědčivě na toto téma hovoří dr. Ortner (str. 7).

Druhým velkým tématem tohoto Světla je nemoc a utrpení. Nejde jen o svátost pomazání nemocných, kterou může přijmout věřící (po dosažení užívání rozumu), pokud se dostal do nebezpečí života z důvodu nemoci nebo stáří (zde se tradičně uvádí věk 65 let, ale tím není přijetí této svátosti vymezeno). Přijetí této svátosti se může opakovat, jestliže se stav nemocného dočasně zlepšil, a on pak opět upadl do těžké nemoci, anebo jestliže se za trvání těžké nemoci nebezpečí zvýšilo. (srov. *KKC* 1514–1516; *CIC*, kán. 1004–1006)

Avšak především jde o přítomnost Krista v utrpení. Při četbě životního osudu bl. Manuela Lozana Garrida (str. 9) pochopíme nejen, co znamená nemoc, ale také můžeme najít odpověď, proč Bůh dopouští utrpení ve světě. Bl. Manuel říká: „Kristus je ve všech těch, kdo trpí... nejen, aby s nimi toto utrpení sdílel a učinil je snesitelnějším, ale aby je sjednotil se svým utrpením a tak mu dal onu stejnou vykupitelskou moc, kterou měl jeho kříž... aby vykoupil celý svět... Na to jsou potřebné jen dvě věci: naše vůle a naše láska.“

Tento pohled na utrpení člověka spojuje s pohledem na Kristův kříž, k čemuž nás vybízí i doba postní. A pokud chceme vzít na pomoc teologii Ježíšovy smrti, pak nám může posloužit i pojednání Michala Kretschmera. (str. 12)

I když dění ve světě obrací mnoho lidských životů vniveč a způsobuje tak velká utrpení, přece je zde věčná křesťanská naděje – Kristovo vykoupění. A to je důvod k radosti, o kterou je však nutno bojovat: „Mít v srdci radost je výsledkem boje a sebezapření, je stálým plodem dobývání.“ (bl. Manuel)

Daniel Dehner

Svátost pomazání nemocných

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Svatého Petra v Římě 26. února 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Chtěl bych mluvit o svátosti pomazání nemocných, která nám umožňuje dotýkat se rukama Božího soucitu s člověkem. V minulosti se nazývala poslední pomazání, protože byla pojímána jako duchovní útěcha tváří v tvář hroziící smrti. Mluvíme-li však o svátosti pomazání nemocných, můžeme tento pohled rozšířit na zkušenost nemoci a utrpení vzhledem k horizontu Božího milosrdenství.

Celou hloubku tajemství pomazání nemocných vyjadřuje biblické podobenství o „milosrdném Samaritánovi“ v Lukášově evangeliu (10,30–35). Pokaždé, když se vysluhuje tato svátost, přibližuje se Pán Ježíš v osobě kněze k tomu, kdo trpí, je těžce nemocný nebo pokročilého věku. Podobenství říká, že milosrdný Samaritán pečoval o trpícího člověka a do jeho ran nalil olej a víno. Tento olej připomíná olej pomazání nemocných, který každoročně biskup světi při ranní mši svaté na Zelený čtvrtek právě ve vztahu k této svátosti. Víno je zase znamením Kristovy lásky a milosti, která proudí z jeho života darovaného za nás a která se vyjadřuje v celém svém bohatství svátostným životem církve. Strádajícího člověka pak Samaritán svěřil hostinskému, aby se o něho dále staral a nehleděl přítom na výdaje. Kdo je však oním hostinským z evangelijního podobenství? Je to církev, křesťanská obec, jsme to my, kterým denně Pán svěřuje ty, kteří jsou sužováni na těle i na duchu, abychom je mohli dále a hojně zahrnovat jeho milosrdenstvím a jeho spásou.

Tento pokyn je zdůrazněn výslovně a přesně v listu sv. Jakuba, který jsme slyšeli na začátku audiencie a ve kterém se praví: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14–15) Jde tedy o praxi aktuální už v době apoštolů. Ježíš totiž

naučil své učedníky, aby měli k nemocným a trpícím tutěž lásku jako On sám; uschopnil je a pověřil, aby jim v jeho jménu a podle jeho srdce dále poskytovali úlevu a pokoj prostřednictvím specifické milosti této svátosti. Neměli bychom však kvůli tomu upadat do úporného čekání na zázrak nebo do domnělého nároku na uzdravení vždy a stůj co stůj. Jde totiž o Ježíšovo přiblížení k nemocnému či starému člověku. Každý člověk starší šedesáti pěti let může tuto svátost přijmout. Ježíš se přibližuje. Když přijde na mysl, že je třeba k nemocnému zavolat kněze, může někoho vzápětí napadnout: „Ne, raději ne, to nepřinese štěstí. Nevolejme jej.“ Anebo se poleká nemocný, protože někdy se má za to, že hned po knězi musí přijít pohřební služba. To však není pravda! Kněz přichází k nemocnému či starému člověku, aby mu poskytl pomoc. Je proto velmi důležité, aby nemocné mohl navštěvovat kněz. Je třeba jej zavolat, aby udělil pomazání a požehnání, protože sám Ježíš přináší útěchu, dává sílu, naději a poskytuje pomoc. A také odpuští hříchy. To je krásné!

Nepovažujte to za nějaké tabu, protože je vždycky krásné vědět, že ve chvíli bolesti a nemoci nejsme sami: kněz a ti, kteří jsou přítomni u vysluhování svátosti pomazání nemocných, představují křesťanskou obec, která se jako jediné tělo spolu s Ježíšem semkne kolem trpícího a příbuzných, vlévá jim víru a naději a podpírá je modlitbou a bratrskou vřelostí. Největší útěcha však vyplývá ze skutečnosti, že se v této svátosti zpřítomňuje samotný Pán Ježíš, který nás bere za ruku, hlídá a připomíná nám, že Mu nyní patříme a nic – ani zlo a smrt – nás nebude moci od Něho oddělit. Navykněme si volat kněze, aby přicházel k nemocným – neříkám kvůli chřipce, ale kvůli vážné nemoci – a také k našim seniorům a udělovali jim tuto svátost, tuto útěchu a tuto Ježíšovu sílu. Tak budou moci pokračovat dál. Jednejme tak.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Ježíšova družina prožívá vážné chvíle. Mistr je připravuje na rozhodující úkol svého pozemského poslání, na svou velikonoční oběť. I ty se připravuješ k účasti na této vrcholné události. Využij proto této příležitosti připojit se k Pánu. Jistě ti neujde zvláštní napětí, které zavládlo mezi učedníky. Pán jim nepokrytě oznamuje, že se blíží doba, kdy bude muset mnoho trpět a podstoupit potupnou smrt. To je velmi znepokojuje. Není tu ve hře jen osud milovaného Pána, ale jsou tím vážně ohroženy všechny jejich dosavadní představy a aspirace. Není to i pro tebe často důvod k neklidu? Chceš-li mít z dnešní lekce opravdový prospěch, odlož všechno, co tě znepokojuje a nadmíru zaměstnává, a vypros si od Ducha Svatého, aby tě naučil vnímat více než jen to, co bys rád slyšel.

Skupinka došla na úpatí hory. Pán se chce o samotě modlit na jejím vrcholu, jak má ve zvyku, ale tentokrát si bere s sebou Petra, Jakuba a Jana. Není to poprvé, co bere s sebou právě tyto tři. Proč právě je? Nikdo se neptá ani nereptá. Je to Pánova vůle. Troufá si někdo usuzovat, že tím ostatním křivdí? Nauč se i ty pokládat za nejdůležitější, abys byl právě tam, kde tě Ježíš chce mít, ať máš prodlévat po jeho boku, nebo ho očekávat na úpatí hory, a poděkuj mu za tuto připomínku pokory, důvěry a úcty.

Čtveřice vystupuje až na samotný vrchol hory, kde budou zcela sami. Ježíš často vyhledává pro svou modlitbu místo ticha a samoty. Sleduj ho v tyto vzácné chvíle. Syn důvěrně rozmlouvá se svým Otcem. Upřímná a vroucí rozmluva s Bohem pozvedá člověka z této pozemské skutečnosti do světla Otcovy slávy a naplňuje duši jasně, třebaš jej lidské oko nevidí. Ale dnes jsi svědkem něčeho mimořádného. To, co jindy zůstává skryto v nitru, proniká navenek a zcela proměňuje nejen Ježíšovu tvář, ale i jeho zevnějšek a šat. Pán ti dovoluje, abys patřil k očitém svědkům toho, co se odehrává ve chvíli jeho modlitby. Klaněj se jemu i jeho Otcovi. Přijmi Ježíše za učitele i prostředníka každé své modlitby. Není nikoho, kdo by tě mohl lépe naučit rozmlouvat s Bohem.

Pánova modlitba se náhle mění v rozhovor se dvěma velkými postavami Starého zákona. Ježíš často připomíná Zákon a proroky. Jejich čelní představitelé

Milovaný Syn

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouchejte!*

Mojžíš a Eliáš ve svém rozhovoru dokládají své pevné spojení s Hospodínovým Služebníkem, který přišel od Otce *naplnit Zákon a proroky*. Naplní je nejen svým učením, ale především svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním. Všechno, co se dělo v Starém zákoně, směřovalo k tomu to rozhodujícímu bodu lidských dějin. Je smutný paradox, že právě nyní, když tento očekávaný čas nadchází, to nechápou ani Ježíšovi nejbližší. Kdykoliv ani nejpovolanější nechápou znamení času, protože jsou příliš zahleděni jen do pozemské skutečnosti, posílá Bůh tak jako v minulosti i v budoucnosti z otcovské lásky své mimořádné vyvolené, aby otevřeli člověku zjasněným pohledem vhléd do Božího světa. Překvapujícím zjevením jsou i dnes Boží nástroje, které mají překonat naše lidské zábrany a přiblížit nám božskou skutečnost.

Vznětlivý apoštol, který před krátkým časem chtěl Pána odradit od záměru podstoupit muka a smrt,⁽¹⁾ i nyní je uchvácen spíše neobvyklostí situace než závažným obsahem Ježíšova rozhovoru s velikány Starého zákona. Prožívá právě příjemné vzrušení a chtěl by je prodloužit na trvalejší stav. Přišla však chvíle, aby vyslechl to podstatné, proč byli vyvedeni na vrchol hory, a to z úst samotného Otce. Se světly oblakem padl na učedníky pojednou pocit osamělosti, nejistoty a strachu. A z tohoto oblaku zaznívá uklidňující Otcův hlas: *To je můj milovaný Syn, ve kterém jsem našel zalíbení. Toho poslouchejte!*

Je to také pro tebe závazná směrnice, která platí i v okamžicích neproniknutelné mlhy a velké nejistoty: Poslouchej vždy a bez výhrad věrně Božího Syna. Je ti docela nablízku, i když ho právě nevidíš. Bez ohledu na to, zda tě zaplavuje blažené světlo, nebo tě překvapil neprůhledný mrak, tvou pevnou jistotou zůstává vždy sám Ježíš. *Toho poslouchej. Nechce po tobě nic jiného, než aby i v tobě mohl Otec nacházet zalíbení. S touto jistotou vstaň a neboj se.*

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 12,1–4a

Hospodin řekl Abramovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a poženám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Poženám těm, kdo ti budou zehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abram se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. čtení – 2 Tim 1,8b–10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

Evangelium – Mt 17,1–9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou

Dokončení na str. 12

Cestou do údolí každodennosti nepřestávej děkovat a chválit nebeského Otce, že ti poslal jako bezpečného průvodce svého nejmilejšího Syna. To samo o sobě je větší zázrak a dar než jakékoliv zjevení. Kdykoliv se ti dostane nějaké mimořádné milosti a budeš se cítit vytržen až na vrchol hory, buď připraven také sestoupit do nížiny. Ne každou radost dostáváš proto, abys ji rozlašoval, ale vždy se ji snaž uchovat ve svém srdci pro čas zkoušky. Pamatuj však, že Boha neoslavuješ účastí na viděních, ale věrností osvědčovanou až do krajnosti, *když neseš obtíže spojené s hlásáním evangelia. Nevyvolil si tě proto, žes už něco vykonal, ale proto, že on tak svobodně rozhodl pro svou milost. Bude-li to potřebné a on tě požádá, abys vyšel ze své země, příbuzenstva a otcovského domu do země, kterou ti ukáže, neváhej ani okamžik a uposlechni a vydej se na cestu rozhodně a bez obav. Pánovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí a doufají v jeho milost.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 16,22; ⁽²⁾ resp. žalm 33

Svatý Josef, patron katolické církve

Výňatek z okružního listu papeže Lva XIII. o vyzvání sv. Josefa a blahoslavené Panny Marie v tísní nynější

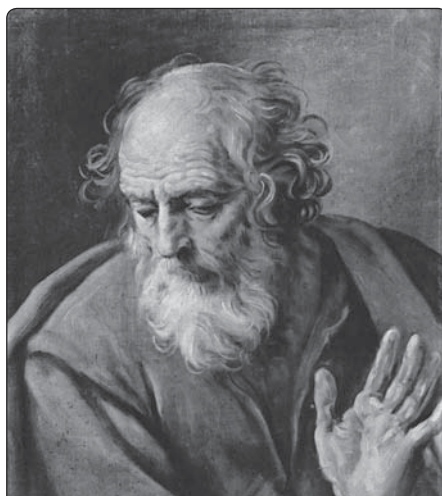
Ctihodní bratři! Pozdravení a apoštolské požehnání!

(...)

Aby totiž Bůh byl tím více nakloněn k vyslyšení našich modliteb a aby skrze prosby více orodovníků své Církvi rychleji a účinně na pomoc přišel, máme za velmi užitečné, aby křesťanský lid vyzval s nejčistější Pannou a Matkou Boží se zvláště vroucností a důvěrou také jejího ženicha, sv. Josefa, a máme jisté důvody pro to, že nejblahoslavenější Panně samé je to zcela milé a jí vítáno. (...)

Zvláštní příčina, pro kterou je vyzván sv. Josef výslovně jako patron církve katolické a pro kterou Církev na jeho ochranu a záštitu tak mnoho spoléhá, tkví v tom, že byl chotěm Panny Marie a pěstounem Ježíše Krista. Odtud pochází veškerá jeho důstojnost, hojnost milostí, svatost a velebnost. Ovšem důstojnost Matky Boží stojí tak vysoko, že nic většího býti nemůže. Poněvadž však byl Josef spojen s nejblahoslavenější Pannou svazkem manželství, není pochybností, že onou převznesenou důstojností, kterou Matka Boží všechny ostatní tvory daleko převyšuje, dosahuje tak blízko jako nikdo jiný. Neboť manželství je ze všeho společenství a spojení nejvroucnější a žádá podle své povahy také vzájemné společenství statků. Dal-li tedy Bůh nejblahoslavenější Panně Josefa za

ženicha, dal jí tím nejen muže pro společný život, svědka jejího panenství a strážce její cti, nýbrž také následkem svazku manželského účastníka její vznešené důstojnosti. I vyniká podobně svou velikostí a důstojností nad všechny lidi tím, že byl podle Božského úradku ochráncem Syna Božího a lidmi za jeho otce považován. Odtud vyplynulo, že Slovo Boží bylo Jo-

Guido Reni (1575-1642): sv. Josef

sefu pokorně poddáno a poslušno a že mu vzdávalo veškerou úctu, kterou jsou dítky povinny svým rodičům.

Z této dvojí důstojnosti vyplývaly dále povinnosti, jež příroda předpisuje domácím hospodářům, takže byl Josef pra-

vým a přirozeným strážcem a ochráncem domu Božího, jemuž stál v čele. Tyto povinnosti a úřady vykonával také po celou dobu svého smrtelného života. Ochraňoval pilně svou choť a Božské dítě se vsí láskou a ustavičně; snažil se, aby kryl jejich životní potřeby svou prací; zachránil je do bezpečného útočiště před nebezpečím života, jež zášť Herodesova připravovala, a byl v protivenstvích cesty a v hořkosti vyhnanství ustavičným průvodcem, pomocníkem a utěšitelem Ježíše a Marie.

Tak však obsahoval dům Boží, který Josef otcovskou mocí spravoval, povstávající počátky církve. Jako je nejsvětější Panna rodičkou Ježíše Krista, je také matkou všech křesťanů, které porodila na hoře Kalvárii uprostřed největších muk Vykupitelových; tak také je Ježíš Kristus jakoby prvorozenecem křesťanů, kteříž jsou přijetím v postavení dětí a vykoupením jeho bratry. – To je příčinou, proč svatý patriarcha považuje množství křesťanů, z nichž Církev sestává, zvláštním způsobem za své chráněnce, neboť je onou po všech zemích rozšířenou, nespočetnou rodinou, nad kterou choť Marie a otec Ježíše Krista jakousi otcovskou moc vykonává. Je tudíž zcela přiměřené a sv. Josefa hodno, aby, jako kdysi pečoval co nejsvědomitěji o všechny potřeby rodiny v Nazaretě, nebeskou ochranou bránil a hájil také nyní církev Kristovu.

Víte dobře, ctihodní bratři, že co je zde řečeno, je podloženo také míněním mnohých církevních otců i ve svaté liturgii potvrzeno, že totiž Josef, syn patriarchy Jakuba, byl předobrazem osoby a úřadu našeho Josefa a svou slávou naznačil velikost budoucího strážce Svaté rodiny. Mimo významné společné jméno jsou, jak známo, mezi oběma ještě zřejmé podobnosti: nejdříve, že dosáhl zvláštní přízně a milosti svého pána; neboť když byl od něho postaven do čela jeho veškeré domácí správy, vyrůstaly z vůle Josefovy královskému domu štěstí a přebytek. Ještě důležitější je, že vykonával z rozkazu králova nejvyšší moc nad celou říší a v době neúrody staral se o Egypťany a jejich sousedy s tak moudrou opatrností, že mu král propůjčil jméno „Spasitel světa.“ Vidíme tudíž v patriarchovi Starého zákona skutečně předobraz našeho sv. Josefa. Neboť jako jeden přinesl domu svého pána štěstí a spásu, tak lze mít za to, že druhý,

MODLITBA K SVATÉMU JOSEFU

K tobě, svatý Josefe, přicházíme ve své tísní. Když jsme vyzývali o pomoc tvou přesvatou snoubenku, žádáme s důvěrou i od tebe ochranu. Pro lásku, která tě pojila s neposkvrněnou Pannou a Bohorodičkou, a pro otcovskou lásku, s kterou jsi objímal Ježíše, pokorně prosíme: shlédni milostivě na dědictví, které si Ježíš Kristus získal svou krví, a přispívej nám v našich potřebách svou mocnou přímluvou. Starostlivý strážce Svaté rodiny, opatruj vyvolený lid Ježíše Krista. Odvrát od nás, laskavý otče, všechnu náказu bludů a mravní zkaženosti. Náš mocný ochránce, milostivě nám z nebe pomáhej v tomto boji s mocnostmi temna, a jako jsi kdysi vysvobodil Ježíše z nebezpečí života, tak nyní braň církev Boží proti úkladům nepřátel a proti všemu protivenství. Nás pak všechny ustavičně ochraňuj, abychom podle tvého příkladu a s tvou pomocí svatě žili, zbožně zemřeli a dosáhli věčné blaženosti v nebesích. Amen.

Kancionál č. 011. Tato modlitba je spojená s plnomocnými odpustky a modlí se po modlitbě růžence.

Josef - muž v pozadí

jsa určen ke střežení křesťanského jména, ochraňuje a hájí Církev, která je opravdu domem Páně a říší Boží na zemi.

Všichni, ať jsou jakéhokoliv stavu, mají důvod poroučet se do ochrany sv. Josefa. Otcové rodin mají v Josefovi nejvznešenější vzor otcovské bdělosti a péče; manželé dokonalý vzor manželské lásky, svornosti a věrnosti; panny příklad a ochránce panenské čistoty. Zchudlí šlechticové se mohou učit z Josefova příkladu zachovávat svou důstojnost i v neštěstí, boháči však mohou vyrozumět, po kterých statcích především je třeba ze všech sil toužit. Nemajetní však, dělníci a všichni nuzní, mají zvláštní právo na ochranu a následování Josefovo. Neboť on, ačkoliv rodu královského, choť největší a nejsvětější ze všech žen a pěstoun Syna Božího, tráví svůj život v práci a opanuje práci svých rukou vše, čeho potřebuje jeho rodina.

Povolání nízkých není tedy, pozorujeme-li je správně, nikterak hodno opovržení; ono nejen není nečestné, nýbrž každé řemeslo může být ctností zušlechtěno. Josef, jsa spokojen s tím málem, co bylo jeho, snášel své skromné postavení lhotejně a velkomyslně podle příkladu svého Syna, který přijal podobu sluhy, ačkoliv byl Pánem všeho, a dobrovolně vzal na sebe bídu a nouzi nejvyšší. Takovýmto uvažováním mají nabýt zmužilosti, kdo zde strádají a své živobytí prací svých rukou vydržují; mohou, možno-li to bez porušení spravedlnosti, dojít ze své chudoby lepšího životního postavení, avšak zvracet pořádek Prozřetelnosti Boží ustanovený rozum a spravedlnost nedovolují. Ba, sahát k násilí a vzpouře je počínáním pošestilým a způsobuje většinou také horší zla, nežli jsou ta, o jejichž odstranění se jedná. Nuzní, nedůvěřujte proto slibům lidí buřičských, nýbrž příkladu a ochraně sv. Josefa, jako i mateřské lásce Církve, jež o vaše postavení pečuje vždy víc a více.

(...)

Dáno v Římě u Sv. Petra dne 15. srpna 1889, v dvanáctém roce Našeho Pontifikátu.

*Podle českého překladu
v XXXIX. ročníku Blahověstu,
Hlasů katolických pro kněžstvo a lid
(Čechů, Moravanů, Slezanů a Slováků).
Redakčně upraveno.*

Jako farář přicházím do domů naší farnosti z mnoha důvodů: Na křestní pohovor, se svatým přijímáním k nemocnému, k vysvěcení domu nebo jednoduše na pozvání. Vždycky mě zajímá, jaké obrazy lidé mají na stěnách. Obrazy vyjadřují různé věci: vzpomínky, přání, životní postoje.

Obrazy mají také mnoho společného s vírou. Proto mě těší, když nacházím v bytech také obrazy víry: kříž, obraz světce, ikonu, sochu Matky Boží. Ale zřídka jsem viděl obraz nebo sochu toho muže, který v příběhu víry a vykoupení zaujímá zvláštní místo – svatého Josefa. Spočívá to snad v tom, že Josef byl muž, který se netlačil do popředí? Že to byl někdo, kdo neřikal velká slova, kdo toho příliš nenamluvil?

Přesto hraje v tajemství spasení, v plánu Božím podstatnou roli. Teď o svátku svatého Josefa bychom si o něm mohli vyprávět, co se s ním dělo, a nejspíše přijít k tajemství života a lásky Boha Otce. Neznáme sice o svatém Josefu žádný výrok, ale on se s námi setkává trojím způsobem: jako spící Josef, jako čestný Josef a jako zamyšlený a poslušný Josef.

Josef spí, ale jeho spánek není výrazem lenosti, nýbrž znamením jeho bdělosti a otevřenosti pro Boží slovo a zavolání. Můžeme být ve dne bdělí, a přesto nám v záplavě zvuků, obrazů a smyslových dojmů připadá nesmírně těžké vyhmátnout ze spousty nedůležitých věcí to podstatné. A ještě těžší je pro nás uchem srdce přijímat tichý hlas Boží, který k nám mluví v hloubi duše.

Spící Josef je obrazem vnitřní bdělosti a usebranosti. V připravenosti, nechat za sebou hluk dne a v noci přijímat šeptání Stvořitele, v tom je nám Josef velkým příkladem. On přijímá ve snu pokyny, které z něho dělají průvodce a ochránce Matky Boží a jejího Dítěte. V této úloze, chránit a ukrývat Dítě a jeho Matku, je Josef mužem hluboké úcty. Nebere do vlastnictví, ale opatruje a nese. Tento postoj úcty a nezištnosti byl v něm založen už dříve. Matouš píše, i když jenom málo slovy, jak se Josef zachoval, když se dověděl, že Marie, jeho snoubenka, očekává dítě. Ale těchto

několik málo slov evangelia už stačí, abychom si udělali jasný obraz o jeho postoji. Josef věděl, že toto dítě nevzešlo z něho. Věděl také, co pro ženu tehdejší doby znamenalo mít nemanželské dítě. Proto se rozhodl, „se od ní v tichosti oddělit“ (Mt 1,19). Tím nechtěl Marii nechat „ve štychu“ a sebe vyvléci z prachu. Tak bychom to snad mohli vykládat.

Ve skutečnosti chtěl něco jiného – ve své hluboké pochybnosti o skutečném původu dítěte se rozhodl k tomu, že skvrnu nemanželského zplodění vezme na sebe a Marii uchrání potupy: protože teď si všichni budou myslet, že on je otcem dítěte, když odejde. Tím sice sám sebe poškodil, Marii ale každopádně ochránil. Proto je nazýván „spravedlivým“ (Mt 1,19).

Josef je mužem úcty a věrnosti. A nakonec vidíme, jak je Josef člověkem, který přemýšlí a žije v poslušnosti. My bychom možná obojí stavěli do protikladu a říkali: Kdo přemýšlí, nechce být obvykle poslušný za každou cenu, nýbrž chce se sám rozhodovat. U Josefa nebyla poslušnost věcí, která by šla na úkor přemýšlení, nýbrž jeho poslušnost byla připraveností nechat se vést. Josef je člověk vedený Bohem. Toto vedení nevylučuje myšlení, ale přivádí ho k nejvyšší aktivitě.

Člověk, který se skutečně dá Bohem vést, musí přemýšlet o tom, co s ním Bůh zamýšlí, a toto myšlení a přemýšlení vede pak k děkování, k modlitbě a víře. Tak je pro nás svatý Josef ve své otevřenosti, ve své úctě a ve své uvědomělé poslušnosti mužem víry, mužem Božím.

Svatý Josef je člověk, který by se jistě povznesl nad to, že jeho obraz zřídka najdeme v našich bytech. Ale pro nás je dobré, když si ponese jeho obraz a jeho víru v sobě a necháme se tím ovlivnit. Amen.

Ochránce církve, chraň pastýře a stáda, přijmi také rodiny a mládež! Přines mír plačící zemi a zlámej smrtící pouta ďáblov!

*Ze Schweizerisches katholisches
Sonntagsblatt 7/2013 přeložil -mp-*

List papeže Františka adresovaný rodinám

Papež František, podobně jako jeho předchůdce bl. Jan Pavel II., napsal dopis všem katolickým rodinám. List je datován 2. února, tedy ve svátek Uvedení Páně do chrámu, avšak Svatý stolec jej zveřejnil 25. února. Plné znění papežského listu:

„Drahé rodiny, přicházím k prahům Vašich domů, abych k Vám promluvil o události, která – jak je známo – proběhne ve Vatikánu letos v říjnu. Jde o mimořádné generální zasedání Biskupského synodu, svolané k diskusi na téma »Rodina jako pastorační výzva v kontextu evangelizace«. Církev je dnes povolána hlásat evangelium a čelit novým naléhavým pastoračním úkolům, které se týkají rodiny.

Toto důležité setkání se dotýká celého Božího lidu: biskupů, kněží, zasvěcených osob a věřících laiků místních církví na celém světě, kteří se aktivně podílejí na jeho přípravě konkrétními návrhy a nezbytnou podporou v modlitbě. Tato modlitební podpora je víc než kdy jindy nezbytná a významná zejména z Vaší strany, drahé rodiny. Synodální shromáždění je totiž věnováno zvláště Vám, Vašemu povolání a poslání v církvi a ve společnosti, problémům manželství, rodinného života, výchovy dětí a roli rodin v poslání církve. Prosím Vás proto o intenzivní modlitbu k Duchu Svatému, aby osvětlil synodní otce a vedl je v jejich náročném zadání. Jak víte, po tomto mimořádném zasedání synodu bude za rok následovat řádné synodní shromáždění, které bude dále rozvíjet téma rodiny. V září 2015 proběhne v tomto kontextu také Světové setkání rodin ve Philadelphii. Modleme se proto společně za to, aby církev skrze tyto události podstoupila skutečnou cestu rozlišování a přijala vhodné pastorační prostředky, které pomohou rodinám vyrovnat se s aktuálními problémy ve světle a síle vycházejících z evangelia.

Píši Vám tento dopis v den, kdy slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu. Evangelista Lukáš vypráví, že Panna Maria a sv. Josef přinesli dítě do chrámu, jak žádal Mojžíšův zákon, aby je obětovali Pánu. Stařec Simeon a prorokyně Anna, vedeni Duchem Svatým, jim vyšli vstříc a rozpoznali v Ježíši Mesiáše (srov. Lk 2,22–38). Simeon jej vzal do náručí a děkoval Bohu za to, že konečně »spatřil« spásu. Anna, navzdory pokročilému věku, našla nové síly a vyprávěla všem

o tomto Dítěti. Je to krásný obraz: dvojice mladých rodičů a dva staří lidé, které shromáždil Ježíš. Ježíš skutečně přivádí k setkání a spojuje generace! On je nevyčerpatelným zdrojem lásky, která přemáhá každou uzavřenost, každou osamělost a každý smutek. Na své rodinné cestě sdílíte mnoho krásných chvil, společné jídlo, odpočinek, domácí práce, zábavu, modlitbu, cesty a pouti, projevy solidarity... Nicméně schází-li láska, chybí také radost. A autentickou radost nám dává Ježíš: nabízí nám své Slovo, jež osvěcuje naši cestu, dává nám Chléb života, jenž nás posiluje na každodenní lopotě naší cesty.

Drahé rodiny, Vaše modlitba za Biskupský synod bude vzácným pokladem, který obohatí církev. Děkuji Vám a prosím Vás, abyste se modlily také za mne, abych mohl sloužit Božímu lidu v pravdě a lásce. Kéž Vás všechny neustále doprovází a ochraňuje Panna Maria a sv. Josef a pomohou Vám kráčet v jednotě lásky a ve vzájemné službě. Ze srdce vyprošuji každé rodině požehnání našeho Pána.“

Ve Vatikánu, 2. února 2014

Ve svátek Uvedení Páně do chrámu

*Překlad Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Rezignace českobudějovického biskupa Mons. Jiřího Paďoura OFMCap.

Svatý otec František přijal a potvrdil rezignaci českobudějovického diecézního biskupa Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. S ohledem na svůj zdravotní stav nabídl Mons. Paďour v říjnu 2013 do rukou Svatého otce Františka rezignaci na svůj úřad. Ten ji přijal a definitivně potvrdil, jak 1. března 2014 informovalo Tiskové středisko Svatého stolce.

Mons. Jiří Paďour se narodil 4. dubna 1943 ve Vraclavi, okres Ústí nad Orlicí. Na kněze byl vysvěcen 21. června 1975 v Praze. Po vysvěcení působil v letech 1975–77 jako kaplan v Mariánských Lázních a dvou okolních farnostech. V červenci 1977 ztratil tzv. „státní souhlas“. Dne 4. října 1978 se konala jeho tajná obláčka – vstup do kapucinského řádu. V letech 1978–79 byl neoficiálním sekretářem Františka kardinála Tomáška. Po jasném odmítnutí spolupráce s StB v roce 1979 byl ze sekretariátu kardinála

propuštěn. Věčné řeholní sliby složil tajně 10. prosince 1983. Dne 9. dubna 1991 byl poprvé zvolen provinciálem na první poválečné kapitule kapucinského řádu a 19. září 1994 byl zvolen znovu. Dne 3. prosince 1996 ho papež Jan Pavel II. jmenoval pražským pomocným biskupem a současně mu udělil titulární diecézi ausuccurénskou. Biskupské svěcení přijal z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlká 11. ledna 1997 ve svatovítské katedrále v Praze. Biskupem-koadjutorem českobudějovické diecéze byl jmenován 23. února 2001; vedení českobudějovické diecéze se ujal 25. září 2002. V rámci České biskupské konference je Mons. Jiří Paďour biskupem-deleгатem pro zasvěcený život.

Vedení diecéze se ujal kapitulou zvolený administrátor, dosavadní generální vikář diecéze, Mons. Adolf Pintíř.

Podle www.bcb.cz

Odhodlejme se k novému začátku!

Kde zůstala náboženská výchova našich dětí?

Dr. Reinhold Ortner (nar. 1930) je jedním z nejznámějších německých pedagogů. O výchově nemluví jenom jako univerzitní profesor, nýbrž také jako pětinásobný otec. Podstata jeho bohaté činnosti se dá vyjádřit slovy: „Láska je tepem srdce při výchově v rodině.“ A ta se musí družít s příkladem rodičů – zvláště když jde o zprostředkování víry. Dr. Ortner není jenom vášnivým obráncem křesťanských ideálů manželství a rodiny, ale také prorockým upomínatelem náboženské výchovy. Jeho výzva zní: „Odvážte se s Boží pomocí a také za velkých obětí nového začátku!“ Protože je přesvědčen, že strach, osamělost a agrese se dá překonat jen s Boží pomocí.

Politické zákonodárství pracuje na tom, aby rodičům odebralo pedagogické působení na své děti už od mala. Údajně jde o „odborné“ poznávací a společenské učení. Co se ale stane s prohloubenou náboženskou výchovou k víře, v níž bylo dítě pokřtěno?

Těžiště pedagogiky spočívá vedle věcného učení také ve výchově ke společenské a existenční orientaci ve světě a ke způsobu chování. Právě tady je ale náboženská výchova nenahraditelná. První zodpovědnost za to mají rodiče a rodina. Výchovná síla rodičovské lásky k vlastnímu dítěti a od srdce přicházející individuální péče a ošetřování ve „skrytém prostoru“ rodi-

ny se v mateřské škole nedá stejně hodnotně provést, a už vůbec ne fundovaná náboženská výchova.

Konec konců: Jsou hospodářská expanze a kurzy akcí hodnotnější než ochrana dětí a rodin?

Pohled nazpět

V padesátých letech jsem převzal jako učitel základní školy spolu s místním farářem náboženskou výchovu našich školáků ve vyučování i v církevním životě. Tak byla dvakrát týdně „školní bohoslužba“, mše svatá, na niž byly přítomny všechny děti. Já jsem plnil úkol varhaníka. Svěží dětské hlásky projasňovaly melodie pís-

ni. Při setkávání s rodiči při návštěvách školy i mimo školu se vyvinula výchovná spolupráce rodičů s učitelem. Tenkrát existovalo také už před narozením první náboženské zapojení dítěte do rodiny, například modlení, žehnání a navštěvování kostela těhotnou matkou.

Tak se už od malička dotýkal základní, podvědomý prožitek rodičovské lásky bezpečí dítěte. Výchova ve škole se mohla zpravidla stavět na náboženských vědomostech, chování a pocitech. V srdcích dětí vznikala „pevnost víry“, která utvářela budoucí život. Ostatně – moje někdejší děti ze školy vyprávějí se zářícíma očima o tehdejší životě ve škole.

V průběhu posledních desetiletí procházely mladší generace se stále větším odstupem od víry v Boha. Také dnes mnoho dospělých nepovažuje za nutné světovat mladým lidem opravdový smysl jejich života a mluvit s nimi od malička o Bohu a s Bohem.

Nemá to být všeobecné posuzování, ale zřejmě tomu tak velmi často je, že se dnes v rodinách a ve škole omezují nutné základy náboženské výchovy na minimum, oslabují se a jsou odsouvány na okraj.

Záporné následky tohoto nedostatku se dnes projevují v „dominovém efektu“ na stále větším počtu dětí a vnuků. ►

Rezignoval také Joachim kardinál Meisner

Papež František přijal 28. února 2014 rezignaci arcibiskupa Joachima kardinála Meisnera. Téhož dne to bylo oznámeno v Římě, příslušný papežský dokument obdržel i kardinál Meisner. Tim je okamžitě kolínský biskupský stolec uprázdňen. Meisner byl do svého úřadu uveden 12. února 1989, 25. prosince 2013 oslavil své 80. narozeniny.

„Jsem našemu Svatému otci Františkovi vděčný, že ze mne sejmul kvůli mému stáří tíhu zodpovědnosti za kolínské arcibiskupství,“ řekl kardinál Meisner. „Již skoro čtyři desetiletí jsem biskupem, z toho 25 let v Kolíně. V celém svém kněžském

a biskupském životě mi šlo hlavně o to, ve věrnosti evangeliu a Církvi zprostředkovat Krista. Děkuji Bohu, který mě v této apoštolské službě posiloval. A děkuji srdečně všem, kdo mě na této cestě mnoha způsoby doprovázeli, především modlitbou. Pokud bude Bůh chtít a mé síly to dovolí, byl bych rád pastoračně k dispozici pro lidi tam, kde mě bude třeba, ovšem osvobozen od zodpovědnosti za arcibiskupství.“

Joachim Meisner se narodil 25. prosince 1933 ve Wroclawi v Polsku. Po válce musela rodina zemi opustit a odešla do Thuringen (Durynsko, Německo). Na kně-

ze byl vysvěcen 22. prosince 1962 v Erfurtu a 17. května 1975 se stal světicím biskupem Erfurt/Meiningenu. 17. května 1980 se stal biskupem v rozděleném Berlíně. Kardinálský purpur obdržel 2. února 1983. Jmenování arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem následovalo 20. prosince 1988, uvedení do arcidiecéze 12. února 1989. Ve svých 75 letech v roce 2008 nabídl dle církevního práva svou rezignaci, ale papež Benedikt XVI. ho prosil, aby svůj úřad vykonával nadále.

Podle církevního práva přechází vedení diecéze automaticky na služebně nejstaršího světicího biskupa. V Kolíně je to světicí biskup Manfred Melzer, který je kolínským světicím biskupem od roku 1995 a který 28. února 2014 oslavil své 70. narozeniny. Melzer povede biskupství, dokud dómská kapitula nezvolí administrátora arcidiecéze.

Z www.kath.net přeložil -tk-

► Náboženská výchova v rodině

Bůh přenechává dítě lásce jeho rodičů a probouzí v jejich srdcích hlubokou citovou vazbu. V Božím stvoření je rodina proto společenstvím, v němž mají děti od malička dostat tělesnou, psychickou a duchovní výbavu pro život. Rodina je tak důležitou zárukou psychické a fyzické stability lásky a bezpečí. Rodina prožívá existenční a náboženské hodnoty a upevňuje je svým příkladem. Kdo se dívá na rodinu jenom jako na nahraditelnou společenskou instituci, nebo proměnlivou právní formu, ten základním způsobem pohrdá její výchovnou hodnotou. Rodina se stará o individuální péči. V srdcích rodičů roste láska a síla pro péči. Je to tato láska, která se před porodem a po něm stále znovu vyrovnává s probíhajícími vývojovými fázemi výchovné pomoci. Tím se rozvíjí a upevňuje úzká vazba rodičů a dětí, která je podstatným základem pro to, aby především rodině patřila priorita, co se týká práva a povinnosti výchovného úkolu.

Tvůrci „Základního zákona Německé spolkové republiky“ zakotvili tento základní úkol závazně právně s ohledem na blaho následujících generací takto: „Manželství a rodina požívají zvláštní ochrany státního řádu. Péče a výchova dětí jsou přirozeným právem rodičů a nejpřednější z jejich svěřených povinností.“

Zablokování cenných výchovných sil

Ve veřejném mínění došla výchova v rodině ke znehodnocení. Rodinná a náboženská pedagogika si dnes stěžují na alarmující zablokování, nebo dokonce na státem nařízené odnětí cenné náboženské výchovné práce.

Průzkumy v posledních desetiletích ukazují vývoj, který začal na půdě zemských parlamentů a který znehodnocuje a odpírá rodině jako Bohem stanovenému stvoření prostor pro založení a výchovu. Bez solidního přesvědčivého zdůvodnění se tvrdí, že dřívější rodinné pedagogické hodnoty se dnes lépe uskutečňují v odborných institucích. Matky mohou konečně uplatnit své síly pro dnes „tak významnou produkční, finanční a konzumní expanzi“ a vydě-

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Přicházím k vám jako matka a přeji si, abyste u mne jako matky našly domov, útěchu i odpočinek. Proto děti moje, apoštolové mé lásky, modlete se. Modlete se s pokornou nábožností, poslušností a plnou důvěrou v nebeského Otce. Odevzdejte se, jako jsem se i já odevzdala, když mi bylo řečeno, že přinesu Požehnání Slibu. Necht' z vašeho srdce vždy přichází do vašich úst: „Bud' vůle Tvá!“ Proto mějte důvěru a modlete se, abych se za vás mohla u Pána přimlouvat, aby vám dal nebeské požehnání a naplnil vás Duchem Svatým. Tehdy budete moci pomoci všem těm, kteří neznají Pána. Vy, apoštolové mé lásky, jim pomůžete nazývat Ho s plnou důvěrou Otcem. Modlete se za vaše pastýře a svěřte se jejich posvěceným rukám. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. února 2014

lat si na důchod. Tak prý konečně získají šanci na své ženské „sebeuplatnění“. Naproti tomu potvrzují rodinné pedagogické poznatky, že institucionální státní modely výchovy přinášejí s sebou zvýšené riziko psychosomatických chybných vývojů, jako i prožitkových nedostatků lásky a bezpečí u dětí.

Zničující znehodnocení manželství a rodiny

Problémů učení a chování u dětí přibývá. Nekritický konzum médií působí už v předškolním věku otupení duševní koncentrace, jakož i mravní úpadek a agresivitu. Další ústřední příčinou je eticky liberalizovaná sexualizace společnosti, která se stává samozřejmostí. Naše děti žijí v mravně otrávené atmosféře, která ve škole zhoršuje a brání soustředění, úspěchům v učení a sociálnímu chování. K tomu přistupuje ještě chybějící základna víry v rodině. V tomto společenském klimatu bez opravdové lásky se hromadí počet dětí postižených učebními neúspěchy a traumatizovaných dětí. Psychologové a pedagogové zjišťují, že nárůst poruch chování u dětí vede na jedné straně rychle k agresivnímu chování, k vnitřní bezmoc-

nosti a depresivním strachům ztráty bezpečí na straně druhé. Na konci pláči děti v hlubokém psychickém strachu z nebezpečí, sexuálního ohrožení, násilí, osamění... a nastává blokáce učení.

Jistě nám nepřísluší předčasně odsuzování, obviňování a kárání. Jiná věc je ale politicky nebrzděný a státem podporovaný chybný vývoj v oblasti manželství a rodiny, kterým se naše společnost vyznačuje.

Tak stále narůstá vlna rozbitých manželství, rozvodů a rozdělení rodičů. Po desetiletí pozorovatelná sexuální uvolněnost ve věku mládeže a dětí začíná zřetelně narůstat a tím škodí už v mladém věku věrnosti, nutné pro manželství a rodinu. Kromě toho se ukazuje „dominový efekt“ ve znehodnocení a ohrožení manželství, rodiny a bezpečí u stále více následných generací. – Kde zůstala náboženská výchova?

Darovat lásku – být příkladem

Náboženská výchova v rodině dává dítěti příklad. Poskytuje nábožensko-etický ukazatel. Dítě zažívá láskyplné společenství a posilující bezpečnost, když se samo cítí bezmocné. Rodina „nese a chrání“, kde hrozí nebezpečí. Dává jistotu a úkryt, kde samota a strach přemáhají. V náboženské výchově jsou modlitba, přijetí, добрota a bezpečí připraveny, když sebevědomí a orientace v životě hrozí rozpadem. Nezištná láska ve výchově může dosáhnout nadlidských věcí, když má svůj základ a emoční sílu zakotvenou v Boží lásce. Odvažme se doopravdy, s Boží pomocí a také za velkých obětí začít znovu!

Z Kirche heute 2+3/2014 přeložil -mp-

Kříž má křídla

Španělský žurnalista Manuel Lozano Garrido (1920–1971), nazývaný Lolo nebo také Manolo, dokázal přijmout svoji nevléčitelnou nemoc jako dar z Božích rukou, a tak se stal skutečným apoštolem radosti. Obdivuhodným způsobem věřil ve spoluvykupitelské povolání všech trpících. Jako vůbec první novinář byl v roce 2010 blahorečen.

Manuel Lozano Garrido se narodil jako páté ze sedmi dětí v andaluském městečku Linares v jižním Španělsku. Byl veselým dítětem, malým nezbedníkem, který se uměl nadchnout pro divadlo a fotbal, velmi miloval přírodu. Po předčasně smrti rodičů – oba byli hluboce věřící – nastalo pro Lola a jeho sourozence těžké období. Manolo se jako jedenáctiletý stal členem církevního laického hnutí, tzv. Katolické akce. Tato skupina mladých lidí se stala jeho duchovní rodinou. Právě zde se začala rozvíjet jeho nezištnost a smysl pro humor, čímž velmi přitahoval své vrstevníky; tady se formoval jeho jasný úsudek a vysoké ideály. A právě zde byl také základ jeho vroucí lásky ke Kristu, k Eucharistii a k Panně Marii. A byla to právě tato láska, která dala křídla jeho apoštolskému zápalu získávat duše pro Krista. Tady objevil rovněž svou vášeň pro psaní: „Když mi bylo patnáct let, bylo mi docela jasné, co je mým povoláním. Chtěl jsem být žurnalistou.“

„Ano, můžeme!“

V roce 1936, když bylo Lolovi šestnáct let, vypukla ve Španělsku občanská válka. S ní bylo spojeno i pronásledování církve. Bohoslužby byly zakázány, mnozí kněží a laici byli zatčeni anebo rovnou zastřeleni. Také někteří z Manolových přátel, mladí z katolického hnutí, zemřeli mučednickou smrtí. Kněz, který jako jediný z města ještě zatčen nebyl, pověřil Lola, aby pronásledovaným katolíkům přinášel svaté přijímání. Tato zkušenost, že mohl mít v době války u sebe eucharistického Krista, ho vnitřně velmi hluboce poznamenala. Brzy však byl i Manolo zatčen a tři měsíce vězněn. Ani tehdy ale neztrácel svůj humor. Hned po propuštění musel, teprve sedmnáctiletý, narukovat do republikánského vojska.

Ve svém apoštolátu, který vykonával při studiu, mohl opět pokračovat až v ro-

ce 1939. Neúnavně působil jako katecheta, navštěvoval nemocné, napsal svůj první článek jako vedoucí propagandy mládežnického centra katolického hnutí, ba dokonce vedl i křesťanský program v rádiu.

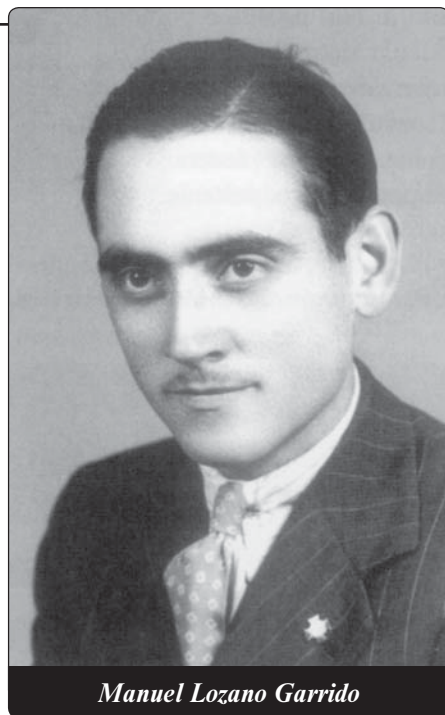
V létě roku 1940 uspořádal Manuel velkou pouť mladých do baziliky Panny Marie del Pilar v Zaragoze. A tam před milostným obrazem Panny Marie připomenul kněz poutníkům jejich vrstevníky, kteří jen před pár měsíci položili svůj život za Krista. Zároveň se jich zeptal – slovy Pána Ježíše adresovanými Jakubovi

„Když se tě někdo zeptá, jaký je Bůh, řekni, že je především Otcem, a pak můžeš říci, co chceš.“

a Janovi: „Můžete pít kalich, který já budu pít?“ (Mt 20,22) Mladí lidé, naplnění láskou, oduševněle jednohlasně odpovída-

Manuel (vpravo) se svým přítelem Fernandem Gaitanem v době vojenské služby v Madridě.

Manuel Lozano Garrido

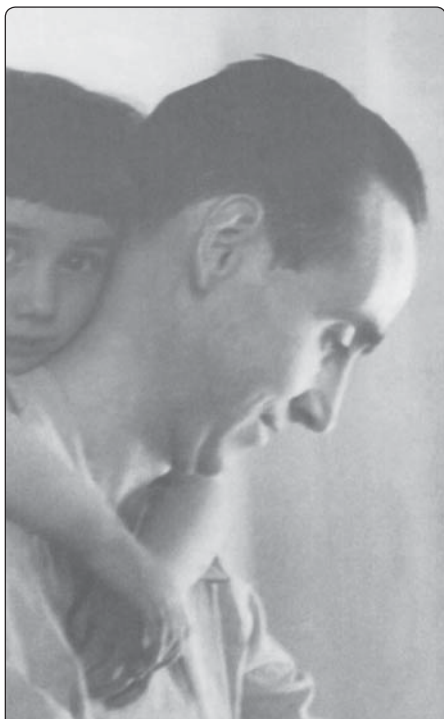
li: „Ano, můžeme!“ Také Manuel byl jedním z nich, bylo mu právě 20 let. Za tři roky mu Pán skutečně podal kalich, který byl naplněn až po okraj a byl naprosto jiný, než si jej Lolo představoval. Když v roce 1942 sloužil opět jako voják v Madridu, projevíly se u něho příznaky těžké nemoci. Začalo to silnými bolestmi v nohou a Lolo už zanedlouho nedokázal vyjít po schodech. Po následných vyšetřeních v Madridu stanovili lékaři strašlivou diagnózu: morbus Bechterev, nevléčitelná revmatická nemoc, která postihuje především páteř. Je provázána občasnými nesnesitelnými bolestmi, rychle a nezadržitelně vede k úplnému ztuhnutí.

Manuel přijal tento kříž bez výhrad, když ho s poznámkou „nevléčitelně nemocný“ propustili z vojenské služby domů. Tuto nemoc chápal jako dar, ale přesto musel při každém zhoršení svého stavu v bolestech hlouběji vrůst do svého kříže a přijímat jej. „Přijmout Boží vůli...! Říkáme sice: »akceptuji, přijímám«, ale děláme to jako někdo, kdo Pánu Bohu vystaví bílko šek, ale přitom doufá, že suma, kterou bude Pán požadovat, bude co nejnižší. Přijmout je sice pěkné slovo, avšak v naší představě přece jen počítáme každou kapku, kterou dáváme. Křesťanské přijetí je však mnohem víc než jen jednoduchý souhlas. Znamená to, že to, co nám Bůh dá anebo vezme, budeme milovat a vnímat jako vlastní dobro. Znamená to úplně a bezpodmínečně důvěřovat, že vše, co Bůh koná anebo dopouští, je jen dobrem.“ ▶

► Manuel prosil Ježíše pouze o jedno: „Zapůjč mi své Srdce na jeden, tři, pět roků mého života, které mám ještě před sebou. Tvé Srdce – ne však z egoismu, abych vše zvládl s lehkostí a bez námahy, ale abych mohl dobře splnit svou povinnost, milovat tě bez hranic.“

Utěšitelka z Lurd a síla svaté Eucharistie

V roce 1943, krátce po stanovení diagnózy, se naskytla Lolovi možnost jet spolu se svojí sestrou Lucií na pouť do Lurd. Velmi dojmavě tam dostal potvrzení, z jakých pramenů má čerpat veškerou sílu pro svoji cestu utrpení.

„Mít v srdci radost je výsledkem boje a sebezapření, je stálým plodem dobývání.“

Lucie píše: „K jeskyni jsme přicházeli s obrovskou radostí... Položila jsem Lolovi na kolena malé zrcadlo, aby mohl vidět sochu Panny Marie ve skalním výklenku. Sám už nedokázal zvednout hlavu. Když jsem mu zrcadlo znovu sebrala, bylo mokré od slz.“

Manolova velká láska k Panně Marii mu zprostředkovala nejen odvahu k utrpení. V utěšující přítomnosti Panny Marie si mohl oddechnout ve svém boji s těžkou nemocí; přesně tak, jako by to řekl Ježíš: „Z Matky proudí něco jako oheň, jako sladkost, pokoj, štěstí a radost. Zaručuji

Z Kréda utrpení

Bl. Manuel Lozano Garrido

Věřím v utrpení
jako vyvolení.
Věřím,
že oběť
je telegramem Bohu,
na který On
nepochybně odpoví
svou milostí.
Věřím
ve spasitelnou sílu utrpení
a k trpícím
se přibližuji
jako k relikvii kříže.
Věřím
v užitečnost
samoty.
Věřím,
že fyzická neužitečnost
se pro všechny promění
v duchovní plodnost.

vám, že nikdy nebudete bez něhy, neboť chci, abyste – i ve stáří a když vám bude do pláče – měli srdce jemné a poddajné. Dávám vám svou Matku, která má srdce velké jako hora – a to stačí.“

Manuel popisuje jako vrchol svého pobytu v Lurdech hlubokou zkušenost eucharistického požehnání nemocných. Lolo žil cele ze svaté Eucharistie.

Lucie vyprávěla o návštěvě jeskyňky s Manuelem: „Lolo se nikdy nemodlil za své uzdravení. Boží Matce tam řekl: »Obětují ti rovněž svou radost... takovou plodnou radost.« A Matka mu měla pomoci, aby si zachoval tuto radost až do konce.

Manuel na vozíčku

Živý, ale nehybný. Ve sjednocení s Pannou Marií se stal jeho život nepřetržitou obětí. Během následujících let se kněží z Linares střídali v denním přinášení svatého přijímání nemocnému Manuelovi. V září 1962, krátce předtím než Lolo na svátek sv. Františka oslepl, diecézní biskup povolil slavení mše svaté v jeho bytě. Jeden z celebrujících kněží vydal toto svědectví: „Zdálo se mi, že na této mši svaté byly dva oltáře a dvě oběti. Kristus byl v chlebě, který byl právě proměněn. Avšak Ježíš byl i v tomto těle, které bylo už skoro třicetiletým šťastným utrpením téměř zničené.“

„Trpět s láskou znamená vykupovat“

Zkušenost, kterou měl Manuel v Lurdech, vida tolik lidí trpících s vírou, jakož i osobní zkušenost téměř hmatatelné lásky Panny Marie a eucharistického Krista mu v pohledu na vlastní kříž pomohly poznat: „V Lurdech jsem začal hlouběji chápat dosah a univerzální význam utrpení.“ Pochopil, že jeho vědomě přijatá bolest má nejen „očišťující a posvěcující stránku, která přináší pokoj a radost v srdci“, ale také se stane pramenem nadpřirozeného světla pro druhé. Později napsal: „Kristus je ve všech těch, kdo trpí... nejen, aby toto utrpení s nimi sdílel a učinil je snesitelnějším, ale aby je sjednotil se svým utrpením a tak mu dal onu stejnou vykupitelskou moc, kterou měl jeho kříž,... aby vykoupil celý svět... Na to jsou potřebné jen dvě věci: naše vůle a naše láska.“ Bolest se stala pro Lolu povoláním a prostředkem, aby mohl být ve své nehybnosti misionářsky činným. V takovém chápání utrpení dokázal Lolo s úsměvem na tváři říci: „Ano, kříž je sice těžký, ale má křídla.“

Dalším nádherným ovocem Lurd se stalo nakonec Lolem založené dílo *Sinaj*, modlitební společenství za katolický tisk. Brzy do něj patřilo více než 300 nemocných sdružených ve 20 modlitebních skupinách. Přidaly se k nim mnohé kláštery a všichni společně obětovali své modlitby a utrpení za katolický tisk.

Lolo vštěpoval žurnalistům do srdcí, aby svoji práci chápali jako povolání: „Žurnalista ví lépe než kdokoliv jiný, jak těžké je sloužit pravdě. Cítí zodpovědnost více než kdokoliv jiný, když komunikuje s tisí-

ci čtenáři, pozná své chyby a bojí se jich. Ví, že existuje jedno velmi složité místo, kde je velmi těžké být křesťanem a křesťanem i zůstat: a to je tisk.“

Povolání: ochrnutý a žurnalista

V roce 1943 už byl Manuel na vozíčku; ruce a nohy se mu začaly deformovat, trup měl nakloněný dopředu a byl ve strnulé poloze „čtyřky“. V této znehybnělé poloze už natrvalo zůstal. 27 let prožil v neustálých bolestech a posledních devět let byl také slepý. Jeho život se odehrával v jedné jediné místnosti, kde se o něho neustále starala jeho sestra Lucie. Tady spal, modlil se, jedl a pracoval. Lolo velice trpěl osamělostí, ale nikdy si nestěžoval, že musí přinášet tyto obrovské oběti. Čím více utrpení přibývalo, tím silnější byla jeho vůle vést pokud možno „normální“ život bez jakékoliv sebelitosti.

Doba do brzkého odpoledne patřila modlitbě, často rozjímal celé hodiny před křížem, růženec měl vždy zavěšený na svém vozíčku.

Zbytek dne pracoval, četl, psal a neúnavně dělal korektury; když už nemohl používat ruce, diktoval své sestře anebo používal diktafon. Jeho kolegové, kteří si ho velmi vážili, o něm řekli: „Byl žurnalistou od hlavy až k patě.“ Do konce života napsal devět knih a uveřejnil více než 300 článků, ve kterých zpracoval své zkušenosti, aby jiným zprostředkoval naději. Tak se uskutečnilo to, co napsal na začátku svého postižení: „Bolest mé nemoci radikálně změnila moji životní cestu. Opustil jsem školní třídy, vzdal jsem se

Před slavením první mše svaté v jeho pokoji, Lolo najednou poprosil: „Přineste sem můj psací stroj a postavte jej pod oltář, aby do jeho klávesnice pronikl kmen kříže z Golgoty a aby se tam zakořenil.“ (Lolo přijímá Tělo Kristovo.)

svého učitelského titulu, mým údělem se stala samota a ticho. Žurnalista, kterým bych tak rád býval... malý apoštol, o kterém jsem snil, neprocházel více ulicemi města. A přece mám před sebou svůj ideál a povolání v takové plnosti, o které bych se nikdy neodvážil snít.“

„Jeden můj článek vzbudil řeholní povolání. Svět, který jsem zde popsal, přitáhl právě v tom správném okamžiku jisté děvče a ono učinilo rozhodující krok. Možná je to jediné blahodárné ovoce mých námah. Neustále zavřený ve svém pokoji si říkám, že tak jako tak mohu být jen pokorným rozsévatelem... Sít v tichu a samotě, vždy z dálky – vždyť pokud existuje jaro, plody pak budou moci dozrát i na dálku. A to je to, co nás spojuje.“

...a apoštol radosti

Manolova utrpení a způsob, jakým se s nimi vyrovnával, ho nechávaly dozrát a staly se jeho vnitřním bohatstvím, kterým obohacoval lidi. Staly se pro něho literárním a duchovním apoštolátem. Ale jeho největším bohatstvím, které oslovovalo všechny, byla jeho radost.

Byl přesvědčen, že „to, čím se vyznačuje křesťan, není jeho trpělivost, odevzdání a snad ani jeho dobrota, ale radost. Protože ten, kdo svou zkoušku nesnáší radostně, nepronikl do tajemství kříže. Všechny ctnosti vyrůstají z radosti. Kdo má radost, ten má všechno.“

Přitom sám velmi dobře poznal i temnotu – prožíváním úzkosti, samoty a vlastní neužitečnosti: „Před oknem mého srdce poletuje temný vrabec smutku a hledá škvíru, kterou by vnikl dovnitř.“ Když byl Manuel s Lucií sám, neusmíval se vždy. Pro lidi zvenčí se však jeho úsměv zdál „věčným“. Věděl však jedno: „Mít v srdci radost je výsledkem boje a sebezapření, je stálým plodem dobývání.“

Tato radost, která byla zakořeněna v Boží vůli, byla trvalá, hluboká, pokojná a nakažlivá. S každým se setkával právě v tomto pozitivním postoji a mnohým novinářům, kněžím a mladým, kteří se v jeho bytě neustále střídali, nabídl své velkorysé přátelství. Tento „muž bolesti“ na vozíčku jim zprostředkoval naději a důvěru v Boží dobrotu. Ke konci svého života Manolo přiznal: „Je to jen jedno slovo, které se ze mne upřímně vynořuje: »Děkuji!« Můj život se stal mimořádným

Modlitba nemocných

Bl. Manuel Lozano Garrido

Pane, my nemocní přicházíme k Tobě. Jsme Ti neužiteční pro společnost. Všude překážíme.

Nemůžeme opustit svůj dům, abychom se vrhli do světa práce.

Své ubohé úspory měníme na léky, injekce a nespočetné návštěvy lékařů. Všichni pracují, a my jsme nuceni ustavičně odpočívat, v pokoji, který je neporovnatelně namáhavější než všechna práce!

Nemůžeme jít k telefonu, když zazvoní, nemůžeme otevřít dveře přáteli, nemůžeme postavit židli, která spadla.

Není nám dovoleno milovat muže nebo ženu.

Nemůžeme myslet na vlastní domov, rodinu a hlavičky našich dětí můžeme hladit jen prsty iluze...

A přece na nás čeká neslýchaný úkol: Dopomoci lidem k jejich záchraně! Dej nám, Pane, poznat toto poslání, které nám ve sjednocení s Tebou bylo svěřeno.

Dej nám poznat jeho hluboký smysl. Pane, přijmi naši neužitečnost jako kytici nádherných lilí.

Přijmi tyto květy do svých probodených, ranami poznačených rukou, aby přispěly k univerzálnímu vykoupení.

způsobem bohatším právě svým utrpením a láskou, která mi byla darována shora.“

Dne 3. listopadu 1971, v den své smrti, se mu ještě podařilo i přes nejtěžší utrpení darovat svému okolí úsměv; chvíli předtím, než s křížem v ruce po krátké agonii během modlitby *Zdravas* a *Otče náš* navždy zavřel své slepé oči.

V dekretu, který potvrzuje heroický stupeň ctnosti Manuela Lozana Garrida, je napsáno: „Bolest se pro něho stala příčinou jeho posvěcení, nemoc jeho katedrou.“

Pramen: Rafael Higuera Alamo a Pedro Camara Ruiz: La gioia vissuta. Vita, profilo spirituale e opere del servo di Dio Manuel Lozano Garrido „Lolo“, Editrice Paoline

Z Vítazstvo Srdca 91/2013 přeložil -dd-

Bohováražda a kdo za ni může (1)

Lze vůbec takto označit ukřižování Ježíše Krista? Zemřel Ježíš proto, že sám sebe vydal, nebo byl vydán Otcem jako smírná oběť nebo my všichni jako hříšníci jsme příčinou jeho smrti, nebo zemřel pro zlobu židovských předáků, Pilátovu zbabělost a hříchy dalších osob spolupůsobilých při jeho zatčení, odsouzení a ukřižování? Těmito a dalšími otázkami se chceme v dalším textu zabývat.

Ukřižování Ježíše byla bohováražda

Není pochybností o tom, že Ježíš byl zavražděn. Jednalo se o justiční zločin, neboť židovští velekněží jej chtěli odsoudit k smrti, a proto si opatřili falešné svědky (Mt 26,59–61), a Pilát jej odsoudil, ač předtím sám prohlásil, že na něm nenalézá žádnou vinu (Jan 18,38 a 19,6). Termín „bohováražda“ představuje bližší kvalifikaci vraždy tak, jako když je zavražděn otec, hovoříme o otcováraždě. Vzhledem k tomu, že Ježíš Kristus byl pravý Bůh a byl zavražděn, lze tento čin označit jako bohováraždu. Sv. Tomáš Akvinský zdůvodňuje, že hříchy křižujících Krista byl nejtěžší tím, že „ukřižovali Boha“⁽¹⁾. Na námitku, že Bůh je věčný a netrpný, a tudíž nemůže být usmrcen, lze odpovědět, že pochopitelně byla vraždou zasažena pouze Ježíšova lidská přirozenost, ale tak jako Pannu Marii nazýváme Bohorodičkou a Matkou Boží, protože mateřství se vztahuje k osobě zrozeného (a ta je v Ježíši Kristu jen jedna, a to osoba Syna Božího), tak i vražda se vztahuje k oso-

bě zavražděného, tedy jedná se o vraždu vtěleného Boha. Tak i v běžné řeči pravíme, že jistá žena je matkou svého dítěte, byť v biologickém ohledu je matkou jen těla svého dítěte, nikoliv jeho duše.

Ve své řeči k izraelským mužům je Petr obvinil (Sk 3,12–15): „Svatého a Spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha. Původce života jste dali zabít.“ Označení „Svatý“ a „Spravedlivý“ nejsou zde použita jako přídavné jméno, ale jako podstatná jména s určitým členem, tedy ve významu absolutním; rovněž „Původce života“ je jen jiné jméno pro Boha. Petr zde tudíž vytýká Židům zcela zřejmě bohováraždu.⁽²⁾ Rovněž ve Skutcích (2,23–25) vytýká Izraelitům: „Vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici.“ Pánem krále Davida je však Bůh, tedy Petr je obviňuje z ukřižování Boha. Ve stejném významu tak Štěpán říká Židům, že jejich předkové „zabili ty, kteří předpovídali příchod Spravedlivého“, a obviňuje je: „A toho vy jste nyní zradili a zavraždili.“ (Sk 7,52) Rovněž Pavel v 1 Kor (2,8) píše, že „ukřižovali Pána slávy“, což lze říci o Kristu podle jeho božství.

Pokud se namítne, že židovští předáci nevěděli bezpečně, že Ježíš je Synem

Božím ze své přirozenosti, lze odpovědět, že ze znamení, která činil, a z naplnění předpovědi proroků poznávali, že je Synem Božím velikostí zvláštní milosti; vždyť v jejich Písmu stojí: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“ (Žalm 2,7) A pokud nechtěli uvěřit slovům Ježíše, jenž se prohlašoval za Božího Syna (Jan 10,36), nebyli bez viny.

To, že tento zločin lze označit jako vraždu Boha, zmiňuje Tertulián⁽³⁾, když píše proti těm, kdo tvrdili, že Kristus měl pouze zdánlivé tělo: „Ale odpověz mi ty, jenž vraždíš pravdu: Nebyl Bůh skutku ukřižován? A jsa skutečně ukřižován, neumřel také opravdu? ... Ó ty nejhanebnější z lidí, jenž zprošťuješ vši viny vrahy Boha!“ Rovněž sv. Řehoř Naziánský⁽⁴⁾ píše: „Jestliže někdo neuctívá Ukřižovaného, ať je proklet a počten mezi bohovrahy.“ Sv. Tomáš Akvinský říká: „Židé byli potrestáni za hříchy zabití Krista jakožto vrahové samého Boha“⁽⁵⁾

a „Židé neukřižovali pouhého člověka, nýbrž opovázlivostmi napadli Boha“⁽⁶⁾.

V liturgii Velkého pátku se zpívají během uctívání kříže žaloby připomínající Hospodinovy skutky ve prospěch vyvoleného Božího lidu spojené vždy s uvedením toho, jak on mu za to odplatil. Ona známa slova (a další podobná): „Lide můj, co jsem ti učinil? Řekni mi, čím jsem tě zarmoutil! Já jsem tě vyvedl z Egypta, a tys mě za to přibil na kříž“ lze chápat nejen jako výčitku Židům tehdy se nacházejícím v Jeruzalémě, ale i nám křesťanům, pokud Kristovo utrpení není pro nás výzvou k polepšení života a k horlivosti.

Ježíš Kristus umírá dobrovolně

O příčině smrti Krista se nachází v Písmu svatém řada míst, která si zdánlivě protirečí.

První skupina výroků vypovídá o tom, že Kristus zemřel dobrovolně, sám sebe vydal na smrt pro naši spásu. Ježíš říká: „Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc jej opět přijmout.“ (Jan 10,17–18) Ježíš mohl své smrti zabránit potlačením svých protiv-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavíme tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, zastínil je najednou světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je

můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!“ Jak to učeníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli.

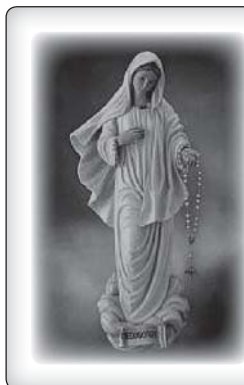
Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

niků; při svém zatýkání říká: „Což myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů?“ (Mt 26,53) Dobrovolnost jeho smrti, tedy její nezabránění, ač mohl tak učinit, ukazuje i to, že Ježíš umíraje zvolal „mocným hlasem“ (Mt 27,50; Mk 15,37): „Dokonáno jest!“ (Jan 19,30) Šlo o něco tak neobvyklého, že i setník, který patrně viděl již mnoho odsouzenců umírat na kříži, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží!“ (Mk 15,39) Rovněž u Lukáše (23,46–47) máme toto svědectví o tom, že Ježíš až do své smrti byl Pánem svého těla, když mohl hlasitě zvolat. I „Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel“ (Mk 15,44), což opět dosvědčuje, že „jako totiž byla vůlí Krista zachována přirozenost tělesná až do konce při své zdatnosti, tak také, kdy chtěl, náhle podlehla zasazenému poškození“⁽⁷⁾.

Sv. Pavel píše, že Ježíš Kristus, jenž „miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť“ (Ef 5,2), „dal sám sebe jako výkupné za všechny“ (1 Tim 2,6), „se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu“ (Tit 2,14) a „v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Flp 2,7–8). V listu Židům nacházíme další důkazy o tom, že Ježíš skutečně aktivně sebe vydal na smrt: „jednou provždy obětoval své tělo“ (10,10), „obětoval sebe sama (9,25)“, „jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupení“ (9,12), „přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu“ (9,14) a „svou obětí snal hřích“ (9,26).

Oběť mše svaté, jež je zpřítomněním oběti na kříži a s ní věčně totožná, je oběť Kristova; ten je zároveň obětující i obětovaným. Ježíš při ustanovení oběti mše svaté říká o své krvi, že „prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28, stejně tak Mk 14,24; Lk 22,20). Podobně i sv. Pavel píše o tom, že Ježíš řekl: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává.“ (1 Kor 11,24)

To, že Ježíš Kristus se dobrovolně vydal na smrt, je obsaženo v závazném učení církve. Lateránský koncil v roce 649 učí, že Slovo Boží „se stalo člověkem, bylo ukřižováno v těle, pro nás dobrovolně tr-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Vidíte, slyšíte, cítíte, že v srdcích mnoha lidí není Bůh. Nechtějí Ho, protože jsou daleko od modlitby a nemají pokoj. Vy, děti moje, modlete se, žijte Boží přikázání. Vy buďte modlitbou, vy, kteří jste od samého začátku řekli ‚ano‘ k mé výzvě. Dosvědčujete Boha i mou přítomnost a nezapomínejte, děti moje, já jsem s vámi a miluji vás. Den co den vás představuji svému Synu Ježíši. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. února 2014

pělo a bylo pohřbeno“⁽⁸⁾. Tridentýský koncil učí, že „tento náš Bůh a Pán sám sebe jednou na oltáři kříže chtěl svou smrtí obětovat Bohu Otci“⁽⁹⁾ a „sama sebe na oltáři kříže jednou krvavým způsobem obětoval“⁽¹⁰⁾.

Bůh Otec vydal Krista utrpení

Druhá skupina výpovědi uvádí, že Bůh Otec vydal Krista utrpení. Modlitba Ježíšova v Getsemanské zahradě: „Otče můj, není-li možné, aby mne tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle“ (Mt 26,42) ukazuje, že Ježíš plní vůli Otce, když přijímá kalich nastávajícího utrpení. Ježíš sám hovoří o tom, že podobně jako had na poušti musí být vyvýšen Syn člověka, „neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (Jan 3,16). Izaiáš (53,6) praví o muži plném bolesti, že „jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech“ a ve verši 10: „Hospodinovou vůlí bylo zkušiti ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu.“ Lze též říci, že Bůh Otec jej vydal tím, že jej nechránil před mocí pronásledujících.

Písmo zdůrazňuje poslušnost Ježíše vůči vůli Otce. Ježíš říká: „Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“ (Jan 18,11) Podobně říká o oběti svého života: „Takový příkaz jsem přijal od svého Otce“ (Jan 10,18), a před svým zatčením: „Ale svět má poznat, že miluji Otce a jedním, jak mi přikázal.“ (Jan 14,31) Pavel učí, že „poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými“ (Řím 5,19).

Kristus je poslán na svět, aby byl obětován za hříchy lidí. „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,28) Bůh „neušetřil svého vlastní-

ho Syna, ale za nás za všechny jej vydal“ (Řím 8,32). „Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří.“ (Řím 3,25) Někdy se o oběti Krista používá trpný rod, jako „byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus“ (1 Kor 5,7), „tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých“ (Žid 9,28), nebo „byl jsi obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9).

Konečně Izaiáš (53,12) spojuje oba tyto důvody Kristova utrpení a smrti: „vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky. On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.“ Poznamenáme jen, že Ježíš výslovně ve své řeči v Lk (22,37) vztahuje toto proroctví na sebe. Podobně i Žid (10,9–10): „Potom však řekne: »Zde jsem, abych konal tvou vůli.« Tak ruší prvé, aby ustanovil druhé. Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.“

(Pokračování)

¹ STh III, q. 47, a. 6 s.c.

² Dr. Josef Pospišil: *Katolická věrouka*, IV a, Velehrad 1922, str. 172.

³ *De carne Christi*, kap. 5.

⁴ *Dopis 10 k Cledoniu knězi proti Apollinariovi*, v němž uvádí řadu bludů týkajících se Ježíše Krista a ty, kdo je hlásají, označuje jako bezbožné, odsouzené či nespátřivší slávu jeho příchodu; mezi jiným je též uvedený citát.

⁵ STh III, q. 46, a. 12, arg. 3.

⁶ STh III, q. 46, a. 12, ad 3.

⁷ STh III, q. 47, a. 1, ad 2.

⁸ *Hominem factum, crucifixum carne, propter nos sponte passum sepultumque.*

⁹ Sess. 22, cpt. 1 – *Deus et Dominus noster semel se ipsum in ara crucis, morte intercedente, Deo Patri oblatus erat.*

¹⁰ Sess. 22, cpt. 2 – *in ara crucis semel se ipsum cruento obtulit.*

Pondělí 17. 3. 2014: 6:05 Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Kopec křížů **7:05** Přejeme si ... **7:20** Noemova pošta: březen **8:55** Polabský lužní les **9:10** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **9:30** Harfa Noemova **10:00** Nedělní čtení: 2. neděle postní **10:35** 869 dní **11:00** NOEkreace (218. díl) **11:10** Noeland (64. díl) **11:40** Sedmihlásky: Hastrmani **11:45** Bible pro nejmenší: Abram **11:55** Z pokladů duše: Mons. Martin Holík – Evangelizace sdělovacími prostředky [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela **13:55** Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:30** Noční univerzita: doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK – Obnovitelná elektřina: Demystifikace **16:05** V souvislostech (45. díl) **16:25** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **16:50** Kříž a půlměsíc **17:15** Verbuňk, příběh na celý život **17:30** Terra Santa News: 12. 3. 2014 **17:50** Na koberečku **18:05** Salesiánský magazín [P] **18:25** Sedmihlásky: Hastrmani **18:30** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka [P] **18:40** Hľadanie: Braňo Škripek [P] **19:10** Ars Vaticana (17. díl) **19:25** Přejeme si ... **19:40** Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: Mons. Martin Holík – Evangelizace sdělovacími prostředky **20:00** Dům nejen ze skla (4. díl) [L] **21:05** Klapka s ... (79. díl): Danuší a Pavlem Kubátovými [P] **22:10** Noční univerzita: Doc. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D. – 2. vatikánský koncil a náboženská svoboda **23:10** NOEkreace (218. díl) **23:20** Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:55** Kulatý stůl – Rok rodiny.

Úterý 18. 3. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 **6:15** Pocta českým světcům **7:35** Budu pomáhat: Zajíček na koni **7:45** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **8:35** Poselství svatých: Thomas Merton **8:45** Cévní mozgová příhoda – problém současnosti **9:00** Misie naživo **10:05** Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:40** Noční univerzita: Doc. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D. – 2. vatikánský koncil a náboženská svoboda **11:40** Sedmihlásky: Hastrmani **11:45** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **11:55** Z pokladů duše: Mons. Jan Graubner – Vždyť jsme se modlili [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. **12:15** Hudební okénko (2. díl) **12:50** Ars Vaticana (17. díl) **13:00** Kříž a půlměsíc **13:25** Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 **13:40** BET LECHEM – vnitřní domov (12. díl): Bohdan Heczek **13:55** Buď vůle tvá **14:25** Kulatý stůl – Rok rodiny **16:00** Přejeme si ... **16:15** Cesta do turecké země (10. díl) [P] **16:35** Za tajemstvím šumavských lesů **17:25** Kurzy Alfa **17:40** Camino de Santiago [P] **17:55** Noeland (64. díl) **18:25** Sedmihlásky: Hastrmani **18:30** Bible pro nejmenší: Ezau [P] **18:40** Hermie a přítel: Dát, nebo brát? **19:10** NOEkreace (218. díl) **19:20** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **19:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: Mons. Jan Graubner – Vždyť jsme se modlili **20:00** Živě s biskupem: Mons. Josef Hrdlička [L] **21:20** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchlovke **21:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2014 **22:00** P. S. **22:10** Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 **22:20** Přejeme si ... **22:40** Krasohled (3. díl) **23:10** Terra Santa News: 12. 3. 2014 **23:35** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (90. díl).

Středa 19. 3. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2014 **6:20** Noční univerzita: doc. Dr. Ing. Juraj Kosek – Obnovitelná elektřina: Demystifikace **7:55** NOEkreace (218. díl) **8:05** Polabský lužní les **8:20** Poselství svatých: Svatý Josef **8:30** BET LECHEM – vnitřní domov (5. díl): Roberto Scavino **8:50** Ars Vaticana (17. díl) **9:00** Pro vita mundi (90. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (2. díl)

9:45 Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 **10:00** Generální audience [L] **11:20** 869 dní **11:45** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **11:55** Z pokladů duše: P. ThLic. Jiří Koniček – Křtem jsme byli znovuzrozeni [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klapka s ... (79. díl): Danuší a Pavlem Kubátovými **13:55** Na koberečku **14:05** Poselství svatých: Svatý Josef **14:20** Krajanec z Gerniku **15:00** Poselství svatých: Thomas Merton **15:15** Kopec křížů **15:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2014 **16:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (90. díl) **17:25** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **17:40** Poselství svatých: Svatý Josef **18:00** Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Ráchel [P] **18:40** Nábožné združení svätého Jozefa **19:05** Zprávy z Věčného města: 17. 3. 2014 **19:15** Terra Santa News: 19. 3. 2014 [P] **19:35** Přejeme si ... [P] **19:50** Z pokladů duše: P. ThLic. Jiří Koniček – Křtem jsme byli znovuzrozeni **20:00** V rámci Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních škol [L] **21:20** Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová – Výchova k víře, naději a lásce [P] **22:35** NOEkreace (218. díl) **22:45** Generální audience papeže [P] **23:15** Salesiánský magazín **23:30** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **0:00** Pocta českým světcům.

Čtvrtek 20. 3. 2014: 6:05 Hľadanie: Braňo Škripek **6:30** Hudební okénko (2. díl) **7:05** Charita ve střed: pomoc lidem s Alzheimerovou chorobou **8:10** Cesta do turecké země (10. díl) **8:30** Terra Santa News: 19. 3. 2014 **8:50** Za tajemstvím šumavských lesů **9:45** Přejeme si ... **10:05** Kulatý stůl – Rok rodiny **11:40** Sedmihlásky: Hastrmani **11:45** Bible pro nejmenší: Ráchel **11:55** Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Duchovní četba [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. **12:15** Pocta českým světcům **13:35** Generální audience papeže **14:05** Harfa Noemova **14:40** Dům nejen ze skla (4. díl) **15:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2014 **16:00** Hudební magazín Mezi pražci **16:40** Kde se dělá dobro **17:00** Pro vita mundi (90. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (2. díl) **17:45** NOEkreace (218. díl) **18:00** Hermie a přítel: Dát, nebo brát? **18:25** Sedmihlásky: Hastrmani **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma [P] **18:40** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **19:30** Živá historie – Hrad Strečno **19:40** Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 [P] **19:55** Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Duchovní četba **20:00** Cvrlikání (26. díl): D.N.A. [L] **21:10** Putování po evropských klášterech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie **21:40** Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 **22:00** P. S. **22:10** Přejeme si ... **22:25** Vatican magazine (759. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:55** Nábožné združení svätého Jozefa **23:20** Vikolínec: pohlednice **23:30** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **23:45** Polabský lužní les **0:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 **0:20** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **0:35** Buď vůle tvá.

Pátek 21. 3. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 **6:20** NOEkreace (218. díl) **6:30** Jde o život (6. díl): Církev **8:00** Křížová cesta **8:20** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **8:45** Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová – Výchova k víře, naději a lásce **10:00** Na koberečku **10:10** Klapka s ... (79. díl): Danuší a Pavlem Kubátovými **11:15** Vikolínec: pohlednice **11:20** Salesiánský magazín **11:40** Sedmihlásky: Hastrmani **11:45** Bible pro nejmenší: Konečně doma **11:55** Z pokladů duše: P. Romuald Rob, OP – Víru lze poznat z historie [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Přejeme si ... **13:05** Ars Vaticana (18. díl) **13:15** BET LECHEM – vnitřní domov (5. díl): Roberto Scavino **13:35** Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela **14:35** Za tajemstvím šumavských lesů **15:30** Hľadanie: Braňo

Škripek **16:00** Polabský lužní les **16:15** Živě s biskupem: Mons. Josef Hrdlička **17:35** Křížová cesta **18:00** Noeland (64. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Narození Ježíše [P] **18:35** Sedmihlásky: Hastrmani **18:40** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **19:00** Putování po evropských klášterech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie **19:30** Camino de Santiago **19:40** Zprávy z Věčného města: 21. 3. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: Mons. Jan Svoboda – Jak milovat bližního **20:00** Kulatý stůl – Rok rodiny [L] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 **22:00** Nedělní čtení: 3. neděle postní [P] **22:30** Přejeme si ... **22:45** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **23:35** Hudební magazín Mezi pražci **0:20** Na pořadu rodina – Cesta ke zralosti [P].

Sobota 22. 3. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 21. 3. 2014 **6:15** Hudební magazín Mezi pražci **6:55** BET LECHEM – vnitřní domov (5. díl): Roberto Scavino **7:10** Pro vita mundi (91. díl): Ing. Stanislav Juránek **7:50** Křížová cesta v Pišti **8:00** Život koncilu (2. díl) **8:10** Poselství svatých: Thomas Merton **8:25** Noeland (64. díl) **8:55** Sedmihlásky: Hastrmani **9:00** Hermie a přítel: Dát, nebo brát? **9:35** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **9:50** O létajícím faráři **10:05** Živě s biskupem: Mons. Josef Hrdlička **11:25** Polabský lužní les **11:40** Salesiánský magazín **11:55** Z pokladů duše: P. Angelo Scarano Th.D. – Poklad Eucharistie [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. **12:20** Zpravodajské Noeviny: 20. 3. 2014 **12:35** Nedělní čtení: 3. neděle postní **13:05** Přejeme si ... **13:20** Cesta do turecké země (10. díl) **13:45** Cvrlikání (26. díl): D.N.A. **14:50** Terra Santa News: 19.3.2014 **15:10** NOEkreace (218. díl) **15:20** Hudební okénko (2. díl) **16:00** Na pořadu rodina – Cesta ke zralosti **17:30** Kopec křížů **18:00** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnicí **18:25** Sedmihlásky: Hastrmani **18:30** Bible pro nejmenší: Narození Ježíše **18:40** Buď vůle tvá **19:05** Zprávy z Věčného města: 21. 3. 2014 **19:15** Kříž a půlměsíc **19:40** V souvislostech (46. díl) [P] **20:00** Don Bosco (1. díl) **21:50** P. S. **22:00** Dům nejen ze skla (4. díl) **23:05** Zprávy z Věčného města: 21. 3. 2014 **23:15** Noční univerzita: doc. Dr. Ing. Juraj Kosek – Obnovitelná elektřina: Demystifikace **0:50** Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela.

Neděle 23. 3. 2014: 6:15 Za tajemstvím šumavských lesů **7:05** Kde se dělá dobro **7:30** Cvrlikání (26. díl): D.N.A. **8:35** Ars Vaticana (18. díl) **8:45** Hľadanie: Braňo Škripek **9:15** Cesta do turecké země (10. díl) **9:35** Zprávy z Věčného města: 21. 3. 2014 **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě /SK/ [L] **11:10** Poselství svatých: Dorothy Dayová [P] **11:20** BET LECHEM – vnitřní domov (5. díl): Roberto Scavino **11:35** Na koberečku **11:45** Camino de Santiago **11:55** Z pokladů duše: P. Jan Svoboda – Adam a Eva [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (46. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Hudební okénko (3. díl) **14:15** Pro vita mundi (91. díl): Ing. Stanislav Juránek **15:00** Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová – Výchova k víře, naději a lásce **16:15** NOEkreace (219. díl) [P] **16:25** Hermie a jeho přítel: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **16:55** Sedmihlásky **17:00** Cirkus Noeland (10. díl) [P] **17:35** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **17:50** Klapka s ... (79. díl): Danuší a Pavlem Kubátovými **19:00** Vatican magazine (760. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Přejeme si ... [P] **19:50** Z pokladů duše: P. Jan Svoboda – Adam a Eva **20:00** Don Bosco (2. díl) **21:40** V souvislostech (46. díl) **22:05** Živě s biskupem: Mons. Josef Hrdlička **23:20** Nedělní čtení: 3. neděle postní **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Polabský lužní les.

Liturgická čtení

Neděle 16. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 12,1-4a
Ž 33(32),4-5.18-19.20+22
Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
2. čt.: 2 Tim 1,8b-10
Ev.: Mt 17,1-9
Slovo na den: Toho poslouchajte.

Pondělí 17. 3. – připomínka sv. Patrika

1. čt.: Dan 9,4b-10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a
(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36-38
Slovo na den: Buďte milosrdní!

Úterý 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Iz 1,10.16-20
Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1-12
Slovo na den: Mluví, ale nejednají.

Středa 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4-5a.12-14a.16
Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
2. čt.: Řím 4,13.16-18.22
Ev.: Mt 1,16.18-21.24a
nebo Lk 2,41-51a
Slovo na den: Nechtěl ji vydat pohaně.

Čtvrtek 20. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5-10
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19-31
Slovo na den: Rád by utišil hlad.

Pátek 21. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28
Ž 105(104),16-17.18-19.20-21
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33-43.45-46
Slovo na den: Odvádět výtěžek.

Sobota 22. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20
Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1-3.11-32
Slovo na den: Máme proč se veselít a radovat.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI

Vodní 13, Brno pořádá:

KLUB MAMINEK – 18. 3. a 25. 3. 2014

Klub maminek nabízí možnost setkávání se s dalšími maminkami. Maminky si zde mohou vyměňovat svoje zkušenosti, poznat dovednosti, které je třeba rozvíjet u dětí, aby mohly jednou prožít kvalitní a spokojený život.

PŘÍPRAVA NA PŘÍCHOD MIMINKA – 19. 3. 2014

Jak se připravit na ten vzácný moment příchodu děťátka na svět? A lze se vůbec připravit na rodičovství a jeho první radosti i úskalí? Společně se o to můžeme pokusit během sedmi setkání, na kterých budeme mluvit o těhotenství a porodu, o prvních dnech s miminkem a o kojení. Součástí tohoto kurzu je i praktický nácvik k porodu. Tatínčí vítání.

AMBULANTNÍ POROD JAKO POSILUJÍCÍ ZKUŠENOST – přednáška s diskusí v rámci Světového dne respektu k porodu – 19. 5. 2014

Přijďte se od porodní asistentky dozvědět více o ambulantním porodu, za jakých předpokladů lze využít této možnosti a jak se nejlépe připravit na první chvíle s miminkem. Lektorka: Bc. Barbora Štindlová, porodní asistentka. Informace na <http://www.cenap.cz/wks-ambulantni-porod.php>. Více informací a přihlášky na www.cenap.cz.

Zveme na **DUCHOVNĚ-ODPOČINKOVÝ POBYT VE VYSOKÝCH TATRÁCH PRO SENIORY** ve dnech **6. 7. – 11. 7. 2014**.

Součástí programu bude každodenní mše svatá, duchovní promluvy a besedy. Během pobytu společná návštěva poutního místa Litmanová. **Informace a přihlášky (do 4. 4. 2014):** Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • telefon: 495 063 661, mobil: 737 215 328 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcsbk.cz.

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice vás zvou na **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU** (v Roce rodiny o rodině, ale nejen pro rodiny) **V SOBOTU 22. BŘEZNA 2014 V KULTURNÍM DOMĚ V PAČLAVICÍCH**. Přednáší P. Petr Bulvas, biskupský vikář pro pastorační práci. **PROGRAM:** 8.30 hod. – zahájení, modlitba růžence světla • 9.00 hod. – I. přednáška, meditace • 10.30 hod. – II. přednáška, meditace • 11.30 hod. – modlitba bolestného růžence • 12.00 hod. – oběd, přestávka • 13.00 hod. – konference, odpovědi na vaše dotazy • 14.00 hod. – III. přednáška, meditace • 15.00 hod. – křížová cesta ve farním kostele, svátost smíření • 16.00 hod. – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. Všichni účastníci mají zajištěné občerstvení a oběd. **DO 17. BŘEZNA 2014** odevzdejte na faře v Morkovicích **PŘIHLÁŠKU S REŽIJNÍM POPLATKEM 150 Kč, STUDENTI 80 Kč**. Můžete se závazně přihlásit i na telefon 731 621 105 nebo e-mailem na faramorkovice@seznam.cz. Poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si s sebou Písmo svaté NZ a sešit na poznámky.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. BŘEZNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 3.		PO 17. 3.		ÚT 18. 3.		ST 19. 3.		ČT 20. 3.		PÁ 21. 3.		SO 22. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	1325	1467	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	1325	1468	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	1326	1468	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	1326	1469	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	1326	1469	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	1327	1469	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	1327	1470	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	1327	1469	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 15. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	1322	1464	1322	1469	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	1323	1465	1328	1471	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1751	1971	1761	1982	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	1323	1465	1329	1471	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	347	316	352	320	356	1324	1466	1329	1472	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	1324	1466	1329	1472	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	1327	1469	1327	1469	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398

NOVINKY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TAJEMSTVÍ RODINY BADANOVÝCH • ROZHOVOR S RODIČI BLAHOŠLAVENÉ CHIARY LUCE

Franz Coriasco • *Z italského přeložil Jiří Kratochvíl*

Rozhovor s rodiči mladé italské dívky, kterou církev pár let po její smrti prohlásila za blahoslavenou (r. 2010), přináší pohled do současné rodiny. Cesta ke svatosti může být docela „obyčejná“. Franz Coriasco, který knihu napsal, je autorem rozhlasových, televizních a divadelních pořadů.

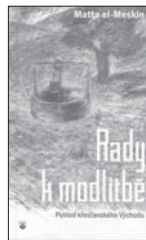
Malík Jan - Nové město • Brož., 117x182 mm, 120 stran, 80 Kč

RADY K MODLITBĚ • POHLED KŘEŠŤANSKÉHO VÝCHODU

Matta el-Meskin • *Z italského přeložil David Vopřada • Odpovědný redaktor Lukáš Drexler*

Na stránkách této knížky se otevírá duchovní cesta, kterou žijí poustevníci ve Skétské poušti. Je to cesta modlitby. Skutečný člověk modlitby se nespokojí s tím, že své bratry nosí v srdci a přednáší je v modlitbě před Boha, ale přináší Boha bratřím a všem lidem, zvláště hříšníkům. Protože od Boha získal dar vidět vlastní hříchy, ví, jak v druhém zahlédnout Boží obraz, jehož otisk v sobě každý nosí. Ví i to, že tento obraz se může rozzářit více než hřích, který člověka tupí. Duch usvědčuje z hříchu, ale ta-

ké přináší útěchu. V modlitbě jsme znovu přijati za syny, kteří volají: „Abba, Otče!“

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 102x167 mm, 76 stran, 99 Kč

ROZMLUVY S BOHEM • ROZJÍMÁNÍ NA KAŽDÝ DEN CÍRKEVNÍHO ROKU •

SVAZEK 4A: MEZIDOBÍ (14.-18. TÝDEN)
Francisco Fernández-Carvajal • *Ze španělského přeložil Petr Koutný*

Texty španělského autora, působícího v prelatuře Opus Dei, jsou určeny pro každého, kdo touží každý den vstoupit do modlitby a nechat se vést úryvky z Pisma svatého a duchem dané liturgické doby.

Paulínky • Váz., 112x170 mm, 376 stran, 259 Kč

Z TITULŮ MCM s. r. o.

MAGDALÉNA

Maria Valtorta • *Z italského přeložil P. Martin Duchoslav*

Výběr z desetisvazkového díla italské mystičky Marie Valtorty (1897–1961) „Evangelium, jak mi bylo zjeveno“. Z tohoto rozsáhlého textu vyprávěcího žánru jsou vybrány a spojeny odstavce z kapitol nebo celé kapitoly, které se vztahují na biblickou postavu Marie z Magdaly. Tvůrkyní výběru je Marisa Tiraboschi.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 326 stran, 269 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.